

Soleiðis sá Perlan út áðr-
enn tann 17. september
1983. Í kjallaranum var
goymsla, á fyrstu hædd
var Grima, í miðhæddinni
var jazzfélagið og ovast
húsaðust arkitektar, Tutl
og ein lítil goymsla

15 ár síðan Perlan varð jarðað

Tað var í náttarmyrkrinum 17. september í 1983, at tónleika- og sjónleikarstaðurin Perlan – elskað og hatað av havnarborgarum – undir dramatiskum umstøðum og í trá við býráðssamtykt var javnað við jörðina

NICLAS JOHANNESSEN

Tórshavnar Býráð arbeiði skjótt og effektivt, tá politiska stríðið um Perluna eftir togan aftur og fram endaði við einum 7-6 meirluta í býráðnum, sum ynskti, at Perl-
an skuldi takast niður.

Eina viku aftan á samtyktina var Perlan burtur. Í náttarmyrkrinum tann 17. september 1983 sendi býráðið sínar menn at gera arbeiðið liðugt. Og áðrenn tann fyrsti jazztónleikarin hevði fingið gnúggjað sær svøvnin úr eygunum var Perlan søga.

Eitt ógilt rok spurdist burtúr. At talan var um politiskar rossahandlar ivaðust Perlufólkini ikki í. Stutt undan hevði meirluti ikki verið fyrri at taka Perluna niður. Býráðið hevði enn tá nakrar fáar mánaðir framman undan brúkt 400.000 krónur at gera takið á Perluni í stand.

Men av eini játan upp á tilsamans 600.000 krónur, endaði politiska togtoganin við, at tær síðstu 200.000 krónurnar skuldu brúkast til at burturbeina Perluna. Og so mátti tak vera tak.

Nátt

Heðin Mortensen var um

hetta mundið formaður í mentamálaneyvndini hjá Tórshavnar Býráð. Í dag er hann næstformaður í somu nevnd.

– Hvat sigur tú? Eru tað fimtan ár síðan? Sum tíðin gongur skjótt, sigur Heðin og vátar, at býráðið hevði sera góðan varhuga av, at varð ikki handlað skjótt í náttarinnar myrkri, so høvdu verið ógilt mót-mæli. Og hesum vildi býráðið sleppa undan.

Heðin Mortensen heldur fast um, at tað var rætt at taka Perluna niður á sinni.

– Perlun var í sera vána-ligum standi. Kom eldur í, brendi hon niður alt fyrri eitt. Somuleiðis var gólvíð um at detta niður, minnst Heðin Mortensen.

Oasa

Perlun var um hetta mundið eitt slag av oasu fyrri tónleika- og sjónleikarlívið í Havni. Eitt bligt stað.

– Ja, eitt frálíkt stað – tú kanst kalla tað discount-stað – sigur Kristian Blak, sum eisini var mitt í roka-num um hetta mundið.

Og sambært formannin í Tutl, so var tað ikki júst elegansa, id eyðkendi poli-tiska handalagið í perlu-

stríðnum.

– Avgerðin um at taka Perluna niður kom púra óv-art á okkum, sum brúktu Perluna. Talan var um eitt stað, har tað kreativa um-hvørvíð av álvara blómaði. Vit vóru nógv, sum um hetta mundið arbeiddu langt út á næturnar ókeypis. Talan var um eitt slag av institúti-
on, minnst Kristian Blak.

Sodavatnsís

Kristian Blak, id framvegis er virkin tónleikari og formaður í Plátufelagnum Tutl og sum í 1975 var við til at stovna Jazzfélagið.

Hann minnst framvegis, hvussu tey, id hildu til í Perluni fingið lyfti frá býráðnum um, at annar al-mennur tónleikastaður nokk skuldi koma í staðin. Men tað hendi ongantíð á tann hátt, sum hann hevði vónað.

– Býráðið gjørdi ein tónleikaskúla. Men onki al-ment spælistað. Eitt tíðar-skeið sluppu vit at lána býráðshelini Yviri við Strond – Djónastova – men tá myndugleikarnir funnu út av, at vit bjóðaðu okkara limum pilsnarøl, so vóru vit blakað út. Eg veit ikki, um tey høvdu roknað við, at vit skuldu sita og eta soda-vatnsís til bluestónleik, sig-

ur Kristian, og leggur dent á, at hann ivast onga løtu í at eitt fast alment tónleika-stað, har fólk hittust at hoyra blues, jazz, rock – ja, allan tónleik – heldur fyri-byrgir enn elvir til óleynað og kriminalitet.

– So hevur tú um ikki annað okkurt skilagott at gera, meðan tú drekkur øl, leggur hann aftrat.

Eitt tíðarskeið var Blá-dýpi eisini á skránni. Men hesin staður lá mitt í bygd-um øki og larmurin órógv-aði grannalagið. Og tá so heldur onki skonkiloymi var latið Bládypinum, fór staðið líkasum í søguna.

Gras

Tað Kristian sigur seg sak-nað er eitt stað, har tónleik-arar, id spæla júst tað slag-
ið av tónleiki teir og tær brenna fyrri, sleppa at spæla, uttan at skula at liggja á knønum og bøna um væl-vild.

– Og um býráðið ikki kennir definitiðina av ein-um almennum spælistaði, so eru skrivaðar tjúkkrar bøkur um hetta, sigur Krist-ian Blak.

Hann vísir til, at allar kanningar – eitt nú í býum so sum Trondheim, Aber-deen, Göteborg – vísa, at al-

Kristian Blak saknar eitt stað, har tónleikarar, id spæla júst tað slag-
ið av tónleiki teir og tær brenna fyrri, sleppa at spæla, uttan at skula at liggja á knønum og bøna um væl-vild

ment stuðlað spælistøð fáa tónleikin av vaksa í býnum. Har Perlun stóð fyrri fimt-

an árum síðani veksur nú gras.